

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Зорница Хайдукова
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Ваня Ил. И.а
като разгледа докладваното от Зорница Хайдукова Въззивно търговско дело
№ 20221001000524 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 ГПК - чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „УниКредит Булбанк“ АД срещу решение № 261638 от 29.12.2021г. по т.д. № 2533/2020г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI - 23 с-в, в частта, с която ответникът „УниКредит Булбанк“ АД е осъден да заплати на Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония – Скопие вписано в търговския регистър на Република Северна Македония, на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 44 от ЗЗД, вр. чл. 442 от ТЗ, вр. Еднообразните правила за гаранциите, платими на поискване (Uniform Rules for Demand Guarantees), в редакцията, съгласно публикация № 758 на Международната търговска камара в Париж, сумата от 939 975,48 евро по банкова гаранция за изпълнение с № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г. последно подновена с Изменение № 7 от 03.09.2019г., със законната лихва за забава от 22.12.2020г., датата на исковата молба, до окончателното плащане, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както и сумата 95 042,07 евро - изтекла лихва от 24.12.2019г. до 22.12.2020г., и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от

111 371,13 лева - разноси по делото. Жалбоподателят поддържа обжалваното решение да е неправилно предвид постановяването му в нарушение на процесуалния и материалния закон. Излага основният спорен правен въпрос по делото да е дали е налице недобросъвестност в поведението на ищеца изразяващо се в непредявяване на обезпеченото с гаранцията вземане производството по несъстоятелност на длъжника „СК - 13 Холд-инг“ АД : законоустановените срокове и включване на вземането му поради просрочието списъка с неприети вземания. Сочи в нарушение на процесуалния закон първоинстанционният съд да е отказал да спре производството по делото до окончателното разрешаване на спора относно съществуването или несъществуването на обезпеченото с гаранцията вземане във висящото производство по несъстоятелност по т.д. 8269/2015г. по описа на СГС, VI – 6 с в. Оспорва като неправилен извода на първоинстанционния съд, че бездействието на ищеца по упражняване на правата му срещу изпълнителя по договора е без значение за правата му по банковата гаранция като поддържа абстрактният характер на гаранцията да не премахва правното естество на банковата гаранция като обезпечение. Сочи, че след като банковата гаранция обезпечава точното изпълнение на договора за строителство и вземанията на ищеца по същия договор, то съществуването на последните вземания е от значение за правилното решаване на спора по отправеното искане за плащане по банковата гаранция. На тези доводи основава възражението си да е налице пречка по хода на делото по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК и сочи производството да следва да бъде спряно по приключване на спора по установяване вземанията на ищеца в производството по чл. 692 ТЗ, вр. чл. 694 ТЗ. Излага да не оспорва абстрактния характер на процесната банкова гаранция но правният характер на банковата гаранция като обезпечение според него изисква обезпеченото вземане да съществува. Сочи бенефициерът да е недобросъвестен, ако иска да усвои гаранция, знаейки че обезпеченото вземане не съществува. Поддържа непредявяването на вземането от ищеца : производството по несъстоятелност да изключва възможността да може да се прихване полученото плащане по гаранцията с вземането си за неизпълнение на договора. Излага да липсва съдебна практика в подкрепа на тези му доводи, но при сходни казуси да е отречено правото на прихващане по чл. 645 ТЗ, чл. 433 ЗОЗ, чл. 146, ал. 3 ЗЗД и др. Поддържа и с непредявяване на вземането кредиторът да губи правото на принудително изпълнение и на удовлетворяване

на вземането си по аргумент на чл. 739 ТЗ. Поддържа по делото да е установен и специфична форма на недобросъвестност на ищеца, а именно че непосредствено допреди предявяване на гаранцията е извършвал плащания по договора за строителство по сметка на един от посочените от изпълнител подизпълнители. С последното, едновременно извършвайки плащания и предявявайки гаранцията, ищецът е увредил банката. Сочи плащанията да представляват и признание за изпълнението по договора, което също изключва правото на ищеца да предяви гаранцията. В хода на делото поддържа исковата молба да остане нередовна и след дадените от въззивния съд указания по чл. 129 ГПК, предвид на което моли да бъде върната. При условията и евентуалност по изложените с жалбата доводи моли обжалваното решение да бъде отменено и постановено друго, с което да бъдат отхвърлени предявените искове. Претендира присъждане на разноски по делото.

Въззиваемата страна, Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония – Скопие оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа обжалваното решение да е правилно и обосновано по подробно изложените към него мотиви. Излага поддържаните в жалбата възражения на ответника да са противни на закона. Сочи да е предявил вземанията си за неустойка в производството по несъстоятелност на длъжника, както и да е подал възражение срещу включването им в списъка на неприети вземания. Поддържа последното предявено вземане за неустойка да не покрива пълния размер на вредите, които търпи от неизпълнението по процесния договор. Вредите са не само от забавеното изпълнение, което се обезпечава с предявеното вземане за неустойка, но и от пълното неизпълнение на 30 % от договора и от неизпълнение на задължението за осигуряване на банкова гаранция обезпечаваща изпълнението за периода след 31.12.2019г. Излага ответникът да е наясно с неизпълнението на договора, включително забавата в изпълнението му от страна на строителя, по която причина и е продължавал многократно срока на гаранцията. Поддържа доводите по жалбата за погасеност на вземанията му да не кореспондират с разпоредбата на чл. 739 ТЗ и съдебната практика по тълкуването □, която е смисъл, че непредявените вземания не се погасяват до датата на прекратяване на производството по несъстоятелност, който факт не е настъпил безспорно между страните. Поддържа извън предмет на делото да са евентуални плащания към подизпълнител по процесния договор.

за строителство. Независимо от последното, сочи дружеството „Анпра центрул дооел“ да е избрано от изпълнителя „СК – 13 Холд-инг“ АД, всички плащани по договора да са извършвани към клона на изпълнителя „СК – 13 Холд-инг АД в Северна Македония, а на кого последният е превеждал след това сумит да е извън контрола и поведението на възложителя. По изложените доводи моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваната му част. Претендира присъждане на разноски по делото.

Третото лице помагач на страната на ответника, „СК – 13 Холд – инг“ АД – в несъстоятелност, чрез представляващия го синдик поддържа жалбата на ответника да е основателна. Излага ищецът многократно да сменя позицията си в какво се състои неизпълнението на процесния договор. Соци предявено производството по несъстоятелност да е само вземане за неустойка за забавено изпълнение, което според синдика е извършено след установените в законни срокове. Други вземания не са предявени, каквото е изискването на закона. Поддържа предявяването на искане за усвояване на банкова гаранция за погасяване на несъществуващо вземане да е проява на недобросъвестност. По горните доводи моли исковата молба да бъде върната, евентуално решението отменено и предявените искове отхвърлени.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания и при съблюдаване правилното приложение на относимите императивни материалноправни норми.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо в обжалваната му част.

Констатираната от въззивния съд с определение № 711 от 08.11.2022г. нередовност на исковата молба, изразяваща се в неясно изложение с исковата молба и допълнителната искова молба на обстоятелствата, на които се основава искът и в частност в какво се изразява заявеното с искането за плащане по гаранцията неизпълнение на обезпечения договор, е отстранена с депозираната на 23.11.2022г. молба – уточнение от ищеца. С последната ищецът е потвърдил искането за плащане на гаранцията да е заявено на всички поддържани с исковата молба и с депозирани по делото в последствие

молби форми на неизпълнение на договора, а именно – неизпълнение на задължението за осигуряване като обезпечение на действаща банкова гаранция за срок до пълното изпълнение на договора; забавено изпълнение на договора – изпълнение е престоирано от строителя след договорения краен срок на изпълнение на договора; договорът остава неизпълнен за 30 % от договореното, което е наложило сключване на договор и извършване на разходи за плащане на по-високо възнаграждение на друг изпълнител. Противно оплакванията на ответника и третото лице помагач твърдения за горните форми на неизпълнение на договора се съдържат още в депозираната искова молба, но в отговор на възраженията на ответника с последващи молби по делото ищецът е променял позицията си за кое от трите неизпълнения е упражнил правата си по гаранцията и едва след указанията на съда по допустим начин – в срока по чл. 129 ГПК, е заявил, че доколкото банковата гаранция обезпечава всяко неизпълнение по договора, искането му за плащане по гаранцията е по причина на всичките твърдени неизпълнения на договора.

С горното нередовността на исковата молба е отстранена при изпълнение от въззивния съд на задълженията му по чл. 129, ал. 4 ГПК, тълкувани с отговора по т. 5 от ТР 1/2013г. по описа на ОСГТК на ВКС, като молбата се счита редовна от датата на подаването □ – чл. 129, ал. 5 ГПК, и постановеният по същата първоинстанционен акт е допустим.

Решението в обжалваната му част е правилно по следните мотиви:

Страните нямат спор по установените пред първата инстанция факти, предвид на което и при условията на ограничен въззив същите се възприемат от въззивната инстанция и са в следния смисъл:

На 17.07.2013г. между ищеца Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония, осъществяващо дейности от обществен интерес в Република Северна Македония, и „СК – 13 Холд-инг“ АД е сключен договор № 1074/1 за железопътен проект „Коридор № 10 през Македония – дейности по обновяване на линията в отсечката Ногаевци – Неготино (дължина 30 993,08 метра)“ с обща цена на договора от 9 399 754,82 евро и краен срок за изпълнение, продължен с анекси, до 04.09.2017г. В изпълнение на условията по договора за строителство е уговорено издаване по нареждане на

изпълнителя „СК – 13 Холд-инг“ АД от ответника „УниКредит Булбанк“ АД на банкова гаранция съгласно договор за поемане на кредитни ангажименти по линия за револвиращ кредит № 63/26.04.2010г.

Ответникът е издал в полза на ищеца банкова гаранция № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г., с която се е задължил неотменимо да заплати всяка сума, ненадвишаваща 939 975. 48 евро, при получаване на първо искане в писмена форма, обявяващо, че изпълнителят „СК – 13 Холд-инг“ АД е в неизпълнение на задълженията по договор № 1074/1 от 17.07.2013г., без възражения или оспорване, или да е необходимо ищецът да доказва или показва основания или причини за своето искане или сумата, посочена в него. Гаранцията е издадена съгласно Единните правила за гаранции при поискване, публикация № 758 на МТК, при изключване на поддържащата декларация по чл. 15а. Сроктът по банковата гаранция е многократно продължаван, последно с изменение № 7 от 03.09.2019г., с което срокът на гаранцията е удължен до 31.12.2019г.

С решение № 1495 от 16.07.2018г. по т.д. № 8269/2015г. е обявена неплатежоспособността и е открито производство по несъстоятелност на „СК 13 Холд – инг“ АД по подадена на 17.12.2015г. молба по чл. 625 ТЗ с начална дата на неплатежоспособността - 31.12.2015г.

Страните не спорят и след изтичане срока на договор същият да не е изцяло изпълнен. Престирано е изпълнение и след 04.09.2017г., по което ищецът е извършвал плащания. Не е спорно по делото част от договора да е неизпълнен от ответника и към днешна дата. Съобразно приетото в неоспорените фактически изводи на първоинстанционния съд неизпълнената част на договора е приблизително 25%.

Ищецът е отправял писма до изпълнителя „СК – 13 Холд-инг“ АД, включително от 23.12.2019г. и от 07.02.2020г., с които претендира да му бъде заплатена договорената неустойка за забава от 1 450 341,76 евро.

Ищецът е изпратил писмено искане за плащане по гаранцията за изпълнение № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г., преди изтичане на срока на гаранцията, с което е поискал да му бъде заплатена сумата от 939 975,48 евро със заприходяване на конкретно посочена сметка на ищеца, открита в „НЛБ Банка“ АД Скопие, като е декларирал, че изпълнителят е в неизпълнение по договор № 1074/1 от 17.07.2013г.

Искането е получено на 16.12.2019г. С писмо от 23.12.2019г. ответникът потвърждава получаване на искането на 16.12.2019г. и отказва плащане, по съображения, че е липсвала точно формулирана декларация от ищеца, както и основание за плащане по основния договор, тъй като се касае за недобросъвестност (ищецът задържа сума по договора, дължи плащане на изпълнителя, не е съдействал за работата му), както е утвърдената практика от българските съдилища.

Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства се установява ищецът да е предявил в производството по несъстоятелност на „СК – 13 Холд-инг“ АД на 28.02.2020г., след срока по чл. 685 ТЗ и чл. 688, ал. 1 ТЗ, вземане за неустойка за забавено изпълнение на процесния договор за сумата 2 836 621,92 лева- легова равностойност на 1 450 341,76 евро. Последната е включена от синдика в допълнителен списък на неприети вземания. След развила се процедура по чл. 692 ТЗ е налице висящ съдебен процес по иск по чл. 694 ТЗ за установяване вземането на ищеца за горепосоченото предявено вземане - т.д. 600/22г. по описа на СГС, VI – 6 с-в.

Не се спори в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ ответникът „УниКредит Булбанк“ АД да е предявил в производството по несъстоятелност на „СК – 13 Холд – инг“ АД вземане от 1 838 432,24 лева равностойни на 939 975,48 евро - неусвоена главница по договор за поемане на кредитни ангажименти по линия за револвиращ кредит № 63/26.04.2010г., при отлагателно условие – усвояване от бенефициера на паричните средства по банкова гаранция № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г. Вземането е прието в производството по несъстоятелност.

Спорът между страните е правен и е съсредоточен около възраженията на ответника да е налице недобросъвестност в поведението на ищеца, която го освобождава от задължение за плащане по банковата гаранция.

По последните правни въпроси – досежно задълженията на банка по издадена банкова гаранция, правото на проверка, обема на последната и основанията за отказ от плащане при недобросъвестност на бенефициера, е даден отговор с постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 22 от 02.08.2016г. по т.д. 3349/2014г., ТК, I ТО. С решението е прието, че банковата гаранция по чл. 442 ТЗ като едностранно волеизявление на банката-гарант с адресат бенефициера, е едностранна формална правна сделка, достигнала до

адресата □, при надлежно упражняване на правата по която за бенефициера възниква парично вземане до размера на гаранционната сума. Гаранцията може да бъде издадена като абстрактна или каузална. Прието е, че съобразно чл. 3 ЕПГП част от реквизитите на гаранцията е посочването на сделката, на която се основава тя. Индивидуализирането на обезпеченото с гаранцията валутно отношение е с оглед предотвратяване на възможността бенефициерът да упражни права по гаранцията във връзка с неизпълнение на договор, който не е обезпечен с гаранцията. Обезпечителният характер на гаранцията и посочването в нея на валутното отношение обаче не са критерий за това, дали гаранцията е абстрактна или каузална. Вида на гаранцията /абстрактна или каузална/ се определя от това, дали правата и задълженията по гарантираното правоотношение са от значение за тези по гарантиращото т.е. дали на тях могат да се основават възраженията по гаранцията. Прието е в ЕПГП банковата гаранция да е уредена като абстрактна, но правилата да са диспозитивни и да могат да бъдат дерогирани.

Изводимо от съдържанието на процесната банкова гаранция 961LGI1131970401 от 17.07.2013г. страните не са уговорили възможността банката да противопоставя възраженията по валутното отношение между наредителя и бенефициера, предвид на което и гаранцията следва да бъде определена като абстрактна. Последният □ характер и не се оспорва от ответника жалбоподател.

Съобразно изричния запис по процесната банкова гаранция плащането по същата не е обусловено от представяне на други документи освен писмено искане от бенефициера, съдържащо изявление, че изпълнителят е в неизпълнение на договорни задължения, без да е необходимо да се „доказват или показват“ основанията за искането. Съобразно правилата на ЕПГП, към които банковата гаранция препраща, всяка претенция за плащане по гаранцията трябва да бъде в писмена форма и да се придружава от писмено изявление, че наредителят е нарушил задълженията по договора, а от други писмени документи се прилагат, само ако е предвидено в гаранцията.

Доколкото за плащане по процесната банкова гаранция, съобразно клаузите на същата, е достатъчно наличието на просто твърдение за неизпълнението на задълженията от страна на наредителя, не могат да бъдат изисквани от бенефициера доказателства за неизпълнението и за

съществуване на вземането му за обезщетение за неизпълнението.

Съобразно уредените в ЕПГП правила банката трябва да провери с надлежната грижа дали изискуемите съобразно гаранцията документи само външно отговарят на условията на гаранцията, като ако те не отговарят на тези условия или са явно противоречиви помежду си, претенцията следва да бъде отхвърлена. Гарантите не поемат задължения и не отговарят за формата, пълнотата, точността, истинността, подправката или действителността на каквито и да са документи, които са им представени, нито за общите или специалните изявления, съдържащи се в тях, нито за добросъвестността или действията и/или бездействията на които и да са лица, при условие, че гарантите са действали добросъвестно и при полагане на дължимата грижа. В този смисъл при абстрактната гаранция банката - гарант извършва с грижата на добрия търговец единствено проверка за външната редовност на представените от бенефициера документи, която обхваща: вида на документа, който следва да съответства по характер и авторство на посочения в гаранцията; наличие на явни признаци, сочещи на неистинност на документа, вкл. на поправки в същия без ясно установено авторство; очевидни противоречия в документа или в документите, вкл. удостоверяване на взаимно изключващи се факти или диаметриално противоположни твърдения; влагане в едно и също понятие на коренно различно значение или обхват /словесно твърдение при липса на твърдение по съдържание/; откровено лъжливи, нелогични или крайно двусмислени съждения; пълна липса на конкретност и определеност на твърденията; позоваване на невъзможни събития/явления или други подобни, като преценката е винаги конкретна. В този смисъл са разрешените по решение № 22 от 02.08.2016г. по т.д. 3349/2014г., ТК, I ТО.

С цитираната съдебна практика, която изцяло се споделя от настоящия състав на съда, е прието, че при абстрактната гаранция по правило при извършване на посочената проверка банката не може да отхвърли искането за плащане по гаранцията, позовавайки се на правата и задълженията по валутното отношение, предвид абстрактния характер на гаранционното отношение. Независимостта на гаранцията спрямо валутното отношение обаче не може да бъде абсолютизирана, тъй като това би означавало да се допусне използването на обезпечението противно на неговата цел, което ще противоречи на принципа на добросъвестност, който е от обществен порядък

и е от принципите, формиращи основите на правовия ред. Ето защо, при извършване на проверката на документалните изисквания по гаранцията, независимо дали тя е каузална или абстрактна, банката следва да се ръководи и от принципите за добросъвестност и за незлоупотреба с права. Явна злоупотреба по гаранцията от страна на бенефициера ще е налице при отправяне на искания за плащания по гаранцията във връзка с правоотношения, които не са обезпечени с гаранцията, както и при наличие на изпълнение от наредителя на задълженията му по валутното отношение, при което се достига до двойно плащане по гаранционното и валутното отношение, и други хипотези. В този смисъл въпреки абстрактния характер на гаранцията, при претенция за плащане по нея може да се установява с писмени доказателства очевидна неоснователност на искането на бенефициера по нея при наличие на явна злоупотреба с права, в който случай въпросът дали е налице явна злоупотреба с гаранцията, неизбежно се решава с оглед валутното отношение.

Настоящият състав на съда приема по делото да не се установява никоя от гореочертаните примерно форми на злоупотреба с права, нито пък твърденията на ответника, поддържани и с жалбата, досежно предявяване на вземанията на бенефициера по валутното правоотношение могат да бъдат тълкувани като недобросъвестност във вложения в съдебната практика смисъл.

На първо място, не е налице доказано по делото знание от ищеца, че няма вземания по процесния договор. Напротив, ищецът е посочил три форми на неизпълнение на договора, които и са безспорни между страните – договорът не е изпълнен за 25 % от договореното; не е продължен срокът по банковата гаранция, въпреки искането на ищеца и задължението в тази насока за изпълнителя „СК 13 Холд-инг“ АД; договорът е изпълняван със закъснение и след изтичане на срока, за което страните са уговорили изначално размер на обезщетение за забавата, което е в размер по-голям от претенцията за плащане по банковата гаранция. Горното неизпълнение е реален факт и към датата на отправяне на искането за плащане по гаранцията, като съобразно клаузите по същата бенефициерът следва само да се позове на неизпълнението, но не и да представя доказателства, да го обосновава и т.н.

Предявяването на вземане за обезщетение за едно от твърдените

неизпълнения – неустойка за забавеното изпълнение на договора, в производството по несъстоятелност не в срока по чл. 685 ТЗ, а в срока по чл. 688, ал. 3 ТЗ, с твърдения да е възникнало след датата на откриване на производство по несъстоятелност, не може да бъде тълкувано като недобросъвестно поведение на бенефициера по гаранцията, защото последното няма никакво отношение към верността на дадената с искането по гаранцията декларация, че изпълнителят е в неизпълнение на задълженията си по договора. Последното изявление дори не се оспорва от ответника да е невярно, а и верността му се установява по делото, макар да не е предмет и да не се отразява на извода на съда за правата по гаранцията. Съобразно горесцитираните разяснения недобросъвестност ще е налице само ако бенефициерът отправя искане за плащане по гаранцията за вземания, които са странични за обезпечената сделка, или ако е получил вече удовлетворение чрез плащане от насрещната страна по валутното правоотношение и цели получаване на повторно плащане, или ако има знание, че твърдяното неизпълнение не е налице. Дали бенефициерът ще избере наред с упражняването на правата по гаранцията да предприеме стъпки по събиране на вземането си и срещу длъжника по валутното отношение са обстоятелства, които нямат отношение към неговата добросъвестност при упражняване на правата по гаранцията. Единствено значимо в последната хипотеза би било дали е получил плащане от длъжника, в който случай ще е противно на правилата на добросъвестността да претендира повторно плащане по гаранцията. По тези доводи и без правно значение за правата на ищеца по гаранцията е дали вземането му ще бъде прието в производството по несъстоятелност на длъжника „СК – 13 Холдинг“ АД или не. Съобразно постоянната практика на ВКС, а и разясненията по т. 1 от ТР 2/2018г. на ОСТК на ВКС, непредявените вземания и неупражнени права в производството по несъстоятелност се погасяват с прекратяване на производството по несъстоятелност на основание чл. 739 ТЗ, предвид на което и към датата на отправяне на искането за плащане по банковата гаранция, а и към датата на устните състезания пред САС, правата на бенефициера по валутното правоотношение не са погасени независимо от предявяването им или не, включването им в списъка на приетите или в списъка на неприетите вземания.

Поведението на бенефициера по никакъв начин не се отразява и на

правата на банката в хипотезата на извършено плащане по банковата гаранция. При плащане по гаранцията за банката възникват права към наредителя, в случая по договор за поемане на кредитни ангажименти по линия за револвиращ кредит № 63/26.04.2010г., упражняването на които не зависи от съществуването или не на задължение на наредителя по валутното правоотношение. Последният ще дължи плащане на банката при всяка хипотеза на плащане по гаранцията при редовни от външна страна документи, какъвто безспорно е процесния случай, като след плащането при евентуална липса на дълг по валутното отношение за наредителя ще възникне вземане към бенефициера за неоснователно получената от последния сума.

Противно поддържаното с въззивната жалба на ответника, не покрива гореизложената дефиниция на недобросъвестно поведение на бенефициера извършено плащане от последния по валутната сделка за изпълнената, макар и със закъснение, част от договорените СМР. Напротив, последното е доказателство за изправността на бенефициера и точното изпълнение на насрещните му задължения по валутната сделка.

По горните мотиви на съда по делото се установява задължението на банката ответник „УниКредит Булбанк“ АД по процесната банкова гаранция № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г. към бенефициера Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония - Скопие за сумата по гаранцията от 939 975,48 евро, за която искът по чл. 442 ТЗ се явява основателен, а възраженията на ответника за недобросъвестност на бенефициера са неоснователни.

Липсват доводи срещу правилността на решението в частта по уважената акцесорна претенция за лихви, предвид на което при условията на ограничен въззив настоящият състав на съда възприема фактическите констатации на първоинстанционния съд досежно период на забавата след отправеното искане за плащане по гаранцията и размер на дължимото обезщетение и приема искът за основателен за сумата 95 042,07 евро.

Предвид съвпадение в изводите на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната му част като правилно на основание чл. 272 ГПК.

При този изход на делото право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК има въззиваемата страна – ищец по делото. Доказва разноски по

приложен списък по чл. 80 ГПК в размер на сумата 30 315,36 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261638 от 29.12.2021г. по т.д. № 2533/2020г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI - 23 с-в, В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ, с която „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, е осъден да заплати на Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония – Скопие, вписано в търговския регистър на Република Северна Македония, на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 44 от ЗЗД, вр. чл. 442 от ТЗ, вр. Еднообразните правила за гаранциите, платими на поискване (Uniform Rules for Demand Guarantees), в редакцията, съгласно публикация № 758 на Международната търговска камара в Париж, сумата от 939 975,48 евро по банкова гаранция за изпълнение с № 961LGI1131970401 от 17.07.2013г., последно подновена с изменение № 7 от 03.09.2019г., със законната лихва за забава от 22.12.2020г., датата на исковата молба, до окончателното плащане, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както и сумата 95 042,07 евро - изтекла лихва от 24.12.2019г. до 22.12.2020г., и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 111 371,13 лева - разноси по делото.

ОСЪЖДА „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, да заплати на Публично предприятие за железопътна инфраструктура Железници на Република Северна Македония – Скопие, вписано в търговския регистър на Република Северна Македония, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 30 315,36 лв. – разноси по делото.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач на страната на ответника – „СК – 13 Холд-инг“ АД – в несъстоятелност, ЕИК 113048957.

Решението в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____